

35

עין משפט
נר מצוה

ביצה פרק ראשון ביצה

דשמעה קליה ביטאם. וכללה משמעין קוסם לתרחוק יותר מביום ולא נקט כלילה משום דמשמעין ביום: **בי** לא ברק איתר מאתחיל הוא. וא"ת והא בילה דבר שיש לו ממירין (ה) א"כ ספקא לחומרא וי"ל דשאני הכא משום דגם

כ' ספגה מארעא שכיח דיוולדת ביום
 ויחמר ממללה: **לומר** פירש שיעורו
 של זה לא בשיעורו של זה. כי שיעור דמי
 דמי לא כתב שאור היינו אומר דמי
 לבא מן הדין להיות כבדון ודוקא
 בככותבת וא"ת מנלן דשיעור חמץ
 בככותבת אימא ככליה או כשיעור
 אחר וי"ס דלמלתא גמירי לה דהוי
 בככותבת ולא הניחא דל"כ קרא למה
 לי ע"כ נראה פירוש (א) האיל
 ודענא דשיעורו של זה לא כשיעורו
 של זה נוקים שיעורו כדלשכחנא
 בעלמא וי"ס ליה כפור ויחא דף עט.
 ובסי דהוי בככותבת (ב):

דאמיר רבי וירא פתח הכתוב
בשאר ימים בחמץ
וב' ובית השלש בברי יאמין ביעור
שמיאיה. ואם תאמר למה ליה גריסתא
לעיל לא ידענא שפיר (דחמץ)
בזמא מהכא וי"ל שגל תטעה לומר
הואיל וחקקין הכתוב בשני יאמין ולאו
יבאם קך (שאר) ולא ידענא שיה קך
(חמץ) ודאי אין שעורין שיה דזה
בכטותא ודאי קך בזמא קמ"ל הגריסתא
ווא"ת הואיל ואית לכו הגריסתא למה
לכו דר' וירא וי"ל לא היימי משי
רת אלף בחמץ דכתיב שיה רת:
צער

לענין ביעור בית שמאי סברי
 ילפינן ביעור מאכילה אתמר
 אבל לענין אכילה דברי הכל
 (שאור) ולא יראה לך (חמץ)
 אומרים שאור בכזית וחמץ
 חיה ועוף ביו"ט וכו': השוחם
 אומרים לא ישחוט מכלל דת'
 קאמר אימא סיפא ומודים
 דיעבד הוא אמר רבה הכי קא
 אומרים אומר לו שחוט חפז
 היה לו עפר מוכן מבעוד יום
 אימר לו ב"ש אומרים אומר לו
 אא"כ היה לו עפר מוכן מבע
 דבריו וירא אמר רב קא מפלג
 עפר למזהב ועפר למעלה שה
 נאמר אלא בעפר מלמד שה
 דמר אית ליה דרבי זירא ורבה
 אית לן דרבי זירא והכא בהא
 אין אי לא לא חיישין דלמא
 עדיפא דאי לא שרית ליה א
 שחט שיחפור בדרך ויכסה: א
 דקר געזין מבעוד יום והא קא

יעשה אם ישמחו אם לאו הואיל ואין לו
דכ"ט: **בעשר**. משמע שהוא נכלל ועמו
למטה והכי קאמר רבא אם יכילין לומר
דלמא. לאחר חפירה ממליך ולא שמי
יש לו דקר נעון אלמא דעממא דממין
הוא והא קא עביד כמשה שעדיין רג

דשמוע קליס בימחא. שהקול איז נשמע ציום ככללה: **עובדא.**
דדק מעיינ' ווא מלא והשמים ומלא ווא היה תרגומו וזכר עד שמים
במים וסמך רב מרי על התרגומו והסיר את הבינה: **מכבא.**
גשר: **מילא.** חבל קשור בראשי שמי יחדות אחת תקועה בשפת

[illegible]

אדם: אטס קין. דאד שיעורא
תרוויחו: שיעורא של זה כו'. להכי
אז ילף שאור מחמת משום דחמץ
בכחיותא * דלא תימא דיו לנא מן הדין
היות כדון ושאר נמי בכחיותא
הוא כחיותא בדילא לשעורא שיעורא
ושאר שיעורא רבא. ולהכי נקט כחיותא
ויבא הו ימוצי דעתא כדמפרש
ועתמא ביזמא (דף עט.) אי מן
שיעורא הלכה למשה מסיני: יום
הוא דרכי יורא. כחיותא והא קרא
דילא כחיו: פתח בתיבס בשאר.
שאר לא ימלא כחיותא (שמות יב)
מים כחיו. כי כל אוכל (ומחמת)

היה ליה למכתב כי כל אולם שאר
הוא דאר אחיה עובשו עו אומר:
"הו שאור אר". מה קן זה: לענין
דכילה כול עמלם לא עליה. דאשני
י"ש מודו דחמץ חייב בכיתא כשאור
אחילתו ודבר' ויהא אכל לביעור
דאשני לא השו' מדלאנטרין קרן
למכתביהו לתרווייהו לא יראה ק'
חמץ ולא יראה ק' שאור לא ילפינ'
ומימי י' הי' דכילה השו' **השחט**
אחילת חמץ לביעור שאור אף
לביעור השו' לא מדלאנטרין
למכתביהו י' חלקו בשיעור: **תניא**
מימי הכי דביעור הוא דלפניו ולא
אחילה: **השחט ויכבד**. דאי שחט
שחט אכל למחלה לא שרי ליה
שיטתא לשחט אש"כ י' לו
עבר מוכן חיחוח: **מכלל דת"ק סבר**
השחט בתמיה לא השחט אומר:
אש"כ לא קאי. לא שחט ד"ה
לחודי קא. אומר ויכ' קאמר
לא יגמור מעשה השחיטה דהיינו
השחט: **השחט ויכבד**. אש"כ
שחט לא יגמור: **השחט שחט**
ויחלל. אש"כ דהשחט דעגלה דיעבד
גל כרחק הכא למחלה השחט שחט

[illegible]

(א) יומא עט: (ב) ז"ל
 חמ"ד (ג) ז"ל שאור
 (ד) הלין (ל"א) פנ: ע"ש
 (ה) רז"ל מ"א (ו) (מסכה: ה)
 (ז) (שנח: עד: (ח) ז"ל
 רמ"ק (ט) יע"י חס"י יומא
 עט: ד"ה לומד, (י) ז"ל
 חמ"ד (כ) ז"ל שאור.

תורה אור השלם

1. מצות יאכל את
שבעת הקמים ולא יראה
לך המין ולא יראה לך
שאר בכל גבלה;
שמות יג ז
2. ואיש איש מבני
ישראל וזון יגור הגר
בתוכם אשר יצא ציד
היה או עוף אשר יאכל
ושפך את דמו וכסדה
בעפר;
ויקרא יז יג

הגהות הב"ח

(א) תשוב' ד"ה כי לא וכו'
מתירין הוא א"ס קן:

גליון הש"ם

רש"י ד"ה שיעורו של זה
בר' דלא תיטא דיו, וכעין
זה כי רש"י צנ"ת דף לז
ע"ה ד"ה לומר לך:

מוסף רש"י

[illegible]

מכתש. ואמר רב בעפר תיחות. כלומר עפר מת שאינו מכתש. והא עביד גומא. כלומר משהילוש הדבר נעשית גומא. ומדמינו כתיב: כר' אבא דאמר בחגיגה מרל ראשוו החוסר גומא ואין צריך אלא לעסרה סטור עליה.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones